

נגמר הדין פרק ששי סנהדרין

מו.

עין משפט
גר מצוה

ז"ס

(א) ציל נחלה. רש"י
(ב) נוספת. (ג) ויחלה
(ד) לפול לה.
(ה) נוספתה פ"ו ע"ש
ונוספתה דנעט"ס פקח א'
(ו) ע"ש. (ז) ימות א'
(ח) נכסדה הפסדה חתמה
(ט) חתמה ע"ו. (י) נכסדה
הפסדה כחילו. (יא) נכסדה
הפסדה ע"ו חלה אחריו.
(יב) נלקח ח"י. (יג) חתמה
ח"י. (יד) נשתמש פ"ב
(טו) נכסד. (טז) ויחלי
(יז) נכסד. (יח) אחר. (יט)
נחמס. (כ) נכסדו רש"י.
(כא) ויפסד חסד ביק פס'
דיה כלל וחסד מחמוס פס'
דיה כלל ונוספת פסמס
ז' ד"ה אכל

גליון הש"ס

נמ' או כבת בוקן וווסמי
ווסמיה. עין מסות דף כ
ע"ל תוס' ד"ה ווסמי:

הגהות הב"ח

(א) גם' בנת כהן וזמתי
וזמתי. ג"כ ע"י כנסת
ד"כ ע"א כחוס' ד"ה וזמתי
נת כהן וכו' דהיינו היכא
דליכא דין מיתה בנפול:
(ב) תוב' ד"ה השקלא וכו'
והא דלמחרען. ג"כ בב"ק דף
פ"ה ע"א:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל

שכפרט שקלל לבדו אין
והוא לא זכין ומדברין
הפסדו הכלל אחי
רבו עובד עבירה וזה
כי נחלה דמי ליה
למקלל בכל דבר ששנית
כופרין לו בעיקר ושהיה
בסקלה ור' אליעזר היה
דורש תורה רבוי ומצוי
והוא תחילת ריבה כל
מופת לחליה כי קלה
אלהים חלו מעט כל
מופת תחלתות אלא
למקלל כלבו ואי הוה
היה בדיה מעוט בקרב
הוה מופט כל מומתין
תחילה וזה עובד ע"ז
דמי ליה בכל מילי.
השאל מדברת אחי
רמיהויה רבוי שאר
הפסול: **האבוי** נחלה

אהני לרנני עכ"ס. הן הרחקה שהיה
 שסופר עניקו כמותו: כי קללה. מעש
 יהודי אלז איכא דרסקן וז מה אה
 אכל אכל שאר נסקלן דדמי לא מה
 ידדריש ליה בכללי ופסטי אינו מרבה
 אלא כעין הפרט ומאן דדריש ליה
 ירבינו ומיעוט זמרינן ריבה הכל
 ולא מעט אלא דבר אחד משום
 עושמה דפרישה נליג) הוא דפטר
 שון פירוש הלכך כלל ופרט וכלל אי
 אמה דן להיא ע"י הכלל האחרון
 אלא כעין הפרט שאימללא לא בא
 אלא האחרון היינו זמרינן הפרט הוא
 שפירשו של כלל ואין בכלל אלא מה
 ואפי' הדומה לו לא תלמוד
 מנפטי אלא סהם וסח"כ פירש וכן
 נלמדן שאין בכתם אלא הפירוש
 הלכך כי אחא כללוא בתרא אהני
 ורנני כעין הפרט ותו לא ומאן
 ידדריש ליה בריבוי ומיעוט אמר לך
 המיעוט אינו פירוש של סהם אלא
 מיעט ריבויא שלא יהא הכל כמשמע
 ואי נמי לא אחא כללוא בתרא היינו
 סומעם אלא המיעוט כל הדומין למיעוט
 אלא בא המיעוט לתעט אלא מה
 ולא דמי ליה הלכך כי חזר וריבה
 ריבה הכל ולא מתמעט מן המיעוט
 דבר אחר) שלא תראה כי שום
 אלא דומה לז' ופסטי: ורבי אליעזר
 אמר לך האי אותו דתליה נמי אותו
 כלל כמותו אשמעינן ולא למעטי
 אשה: למעוין בן סורר ומורה.
 ורבי' דנקבילא אחא קרא למעטי
 רבי' אפי' בן סורר ומורה לא היה
 דאם היה ראוי להוליד לא היה
 ידיון דכתיב (דברים כה) בן: מאי
 עושמה. כלומר היכי משמע מיניה
 רבי' בן סורר ומורה. לא תנא
 דמתן כפ' בן סורר ומורה ולקמן
 (ף עב.) ובי מפני שאכל זה טרמימר
 ושהת חזי לוג יין אמרה תורה
 נסקל אלא הניעה תורה לסקוף דעתו
 סופו מגמר נקרי אצוי ומתקם
 ליהודו ואינו מולא ועומד בפשט
 ודריסו למלקטס את הדביות כ':
 מיעוט מיעוט את מיעוט כ':
 כלומר מדה היא בתורה: מיסה
 אהם דעין. דטעמא משום דלא
 אפשר לפרושי בתרומיהו הוא: מיסה
 כעין שמי מיעוט. כגון שמי
 עבירות שאין דמות והן מיטה אחת
 גיון שבת וצ"ו וצ"ש שמי מיעוט
 וצ"ש שמי מיעוט

מחש: חזן מיקס חסם ועצרים
 נגון שמיון בחילול שבת שמיון
 בשמים ושמעון שטח לאורך
 כסן. ארופס וא שואה: וכוטל
 שחנק דכמיי (ויקרא כז) היא בלש
 מלכות אחת דיהא בשפרה וכן במית
 (ט) כאשר וחס לעשות לאחיו ולא ללח
 חסות ע"פ חלשונים ומוחמים את
 תמיון מיקס ועושין עוש של מיתה
 יוקר השע: לעשות סיג. דגר: לא
 שסיו רואין לחזן של ישראל שיונים
מחנ: משקטן. ועשין: וסען
 חילוי דף א. שלח מן המוקד סמור וכמו
 עשוא בחזק אלל רלשה אחד עש
 שפסועטו בזה עליו בעוט: מה לשון
 בחד עש דרועי בחד על. וסיו קללת אס
 שריא לתקבדו: ולא סיו קובדי אס
 שחמא דלכסה תלשה מסין שים ולא

יהיה באיש חטא משפט מות והומת וחלית אותו על עץ וְר' אליעזר דרש הכי כי יהיה באיש חטא ומורה חטא מי שעל חטאו נהרג למעוֹט בן סורר ומורה שעל סופו נהרג כמפורש בענין זה מיעוט לרבות ומרבה בן סורר ומורה להתלות. אמר ר' אליעזר מעשה בשמעון בן שטת וְלֹא מִשֵּׁם דְּרֵאִי הוּלָא אִין דְּנִין שְׁנִים בְּיוֹם אֶחָד וְהוּא דִן שְׁמוֹנִים בְּיוֹם אֶחָד אִמַּר רַב חֲסִידָא לֹא

וְנֹסִים הָיוּ וְדָמְיוּ לַפֶּרֶט בְּכָל מִלִּי
לוֹ וְכִי דִרְשִׁין הֵכִי הִיכָּה דְמִיקְרָן
דְּמִי לִיה בְּמִדֵּי עֵינֵן שֶׁלֹּא מִימֹת
דְּרֹכָהּ דְּלִיכָּה כֻּלָּה וּפֶרֶט וְכֻלָּה דְּמֶלֶךְ
הַשְּׂמָתָה הַמִּרְמָקִי מְהֻרָּדִי. וְהֵא
דְּלִמְדִּי (ו) מִנְמוֹת (ז):
כֻּלָּה וּפֶרֶט הַמְרוֹחֶק וְזֶה מִזֶּה אֵין דִּין
אוֹתוֹת כֻּלָּה וּפֶרֶט לֹא דְלִי דִּין לִי
אֵלֶּלֶה דִּין כֻּלָּה וּפֶרֶט וְהִנֵּה לְרַבִּי
מִדִּי כִי הֵכָה דְּלִי לְרַבִּי עֵינִי (ט):
אוֹתוֹ בְּמָה בְּכֹתִי. וְחָף עַל גֹּב
דְּשִׁמְעַת סְקִילָה הִיב עֵרֹס:
ס' שְׁלִיכְסִיבֹה שְׁבַע תְּלִינִי:
שְׁתֵּי עֲבִידוֹת. וּמַעֲשֵׂה דְשִׁמְעוֹן בֶּן
שִׁטָּה יֵשׁ בְּעֵלָה לֹחֵז וְיִשְׁטוֹ
יֵשׁ מִזְכֵּר חֲנַנִּי וְשֶׁלֹּא מִכְשָׁפּוֹת:
תְּלִינִי

קל ונתלה דברי ר' אליעזר
מורה מאי מעמא דאמר קרא
שעל חטאו נהרג יצא
חור מיעוט וראי מיעוט אחר
שמעון בן שטח תלה נשים
אבל במיתה אחת דנין והא
אמרו ליה דאין דנין אלא אי
עין שתי מיתות והיכי דמי כגון

ינין מתיב רב אדא בר אהבה
תרגמא רב חסדא ^זבבב כהן
ר"א בן יעקב אומר ^זשמעתי
בור על דברי תורה בלא כדי
על סום בשבת באמי יונים
לכך אלא שהשעה צריכה
תחת התאנה והביאורו לבית
הצריכה לכך: **מתני'** ^זיביצד
מקפן שתי דיוו זו על גב זו
הכותל ותולה אותו כדרך
עליו בלא תעשה שנאמר ^זלא
אלהים תלוי וגו' כלומר מפני
שם שמים מתחלל ^זאמר
לשון אומרת ^זקלי מראשי
ל רשעים שנשפך קל וחומר
לא המליך את מות עובר בלא
ים אינו עובר עליו ^זולא היו
קברות היו מתוקנין לבית דין
ן תעכל הכשר מלקטין את
ים באים ושואלים בשלום
עליכם שדין אמת דנתם
ולא

לְחִיכָה כְּזָבוּ וּלְחִיכָה בִּידְעוּנִי וְהִכְתוּבִי
בְּרִמְיָה רַב חֲסֵדָה. לֵהָא דִּרְבִּי דִּלְחָה:
יִבְעוּל אֲרוּרָה בְּסָקִילָה וְיִבְעוּל נְשׂוּאָה
וְיָמִי וְיוֹמֵיכִי. שֶׁהָיָה וְהָיָה דְּרַבְּנִי וְלֹא
לִבְעוּל וְלֹא מִיתָתָהּ דְּרַבְּנִי (וְדָרְסִי
וְהִוְיָתוּ הַמְּדֻמָּיִם נִתְלַחֵת אֵלַי חֲמִיבָה
מֵאֲפִסִּי. מִרְכּוּשִׁי: שׁוֹרֵץ). מוֹתֵרֵן לֵהָיִית
חֲמִיב מִיתָה לְשִׁאֲלִי חֲמִיב אֵלַי מִפְּנֵי
לִכְךָ. מִפְּנֵי שֶׁהָיָה פְּרוּשִׁים צְעִירֹת
וְהָיָה. כֵּן עֲלֵיהֶם: תָּפַס הַפְּסָלָה. מְקוּם
הָיָה: וּמִקָּיָה: סוֹמֵךְ לוֹ זֶה אֵלֶּל זֶה כְּמוֹ
(יִדְרֹס): מוֹטֵה עַל הַכּוֹסֶל. לֵהָיִיתָ
זֶה יִקְרִיבֵנּוּ שׁוּב יִבְרֹסוּ: שֶׁאֵין מֵטַעֲרֵר.
כְּמוֹ שֶׁהִלָּכֵם שִׁיבֵה שִׁיבֵה אֲמֹר רָשִׁי
כִּןֵּן תַּעֲשֶׂה הוּא דְּרִיבֵּךְ בְּנִדְרֵימָא (רָשִׁי
וְ[מֵהָ]: שֶׁנִּי קִבְּרוּת. בְּגֵמ' [שֶׁן] מִפְּרֵשׁ
וְהַעֲמֹת וְיִקְבְּרִין בְּקִבְּרוּתֵיהֶם:

טו ידיהם בגרים והלא דברים ק"ו ומה הללו שאינן שם כתיב לא תלין ונבלתו תני המעביר ארון ממקום עצם משיתאכל הבשר תני לקוט עצמות אין אומרים אבלים שאומר בכסותו. תנחומי אבלים הן שאומרי

ואז בכתה כהן אמן ב"מ כלל אם נשאלה לישראל או לסהן: ב) ביר
חליו נבלתו ובהידוש השם בסיב והמה הוצתו ונ' ונ' בבל

מִהֲרָדִי אֲהִי לְרַבּוּי עֲבוֹדַת
הַיָּהוָה בְּכָל מִלִּיל ור' אֱלִיעֶזֶר דְּרִישׁ
וְהַיְהוּמָת וְתַלְיֵת רַבּוּי כִּי קָלָלָת
מִקְרָבֵי הַהֲרָדִי לֹא הוּא מְבִינֵן
(ב' דְּרִישׁ) לֵדָה בְּכָל מִלִּיל הַשְּׁתֵּא
אֲהִי לְרַבּוּי שֶׁמֶר הַנִּסְקָלִין:
כ"ו: מ"ט דְּרַבְנָן אָמַר קָרָא
אוֹתוֹ וְלֹא אוֹתָהּ ור' אֱלִיעֶזֶר
תָּנוּ וּרְבִנָּן אֵין הָכִי נָמוּ וְלֹא
יְהִיָּה בִּאִישׁ חֲטָא אִישׁ וְלֹא
רוּחַ וְכִי יְהִיָּה בִּאִישׁ מֵאִי
דִּישׁ לְקוּשׁ הָהוּא לְמַעֲוִטִי

ה והתניא בן סורר ומורה
חמץ בר יצחק לרבות בן סורר
חמץ איש ולא בן חמץ
על שום סופר נהרג הוא מיעוט
נזות: אמר להן רבי אליעזר והי
חסרה לא שנו אלא בשתי מיר
בן שטח דמיתה אחת הואי ו
מר לא שנו אלא במיתה אחת
ובל במיתה אחת ועבירה אחת
ביום אחד ואפילו בנוסף ונאמ
תנינן כהן חזומי וזממיה (6) תנינ
ועונשין ושלמי מן התורה לא
לחורה ומעשה באחד שרכב
דין וסקלוהו לא מפני שרא
ה באדם אחד שהמיה את איש
מפני שראוי לכך אלא שהש
קעין את הקורה בארץ והעץ ית
ויס' יוס' חמץ הקורה מומה
ומיתרין אותו מיד ה' ואם לן עונ
העץ כי קבר תקברנו כי קלל
מפני שבידך את השם ומצא
ה שאדם מצטער שכינה מר
בן המקום מצטער על דמן
קום ולא זו ה' כלבד אמרו אלה
לכבודו להביא לו ארון ותכ
נקבות אבותיו אלא ששתי בת
לנחנין ואחת לנשקלן ולנש
יין אותן במקומן (7) והק
העדים כלומר שאין כל

יין. ושמונים נשים לאו עזיבה אחת
חולץ וגואס. דמיחה ועזיבה אחת:
 בועלה ידיון כשאר בועל בת ישראל
 היא ולא וזמניה: **או בבה כפר**
 נדים והוימו את הראשונים והייסוב
 המתקין (לקמן דף ג.) ובאו שנים אחת
 באין לחייבין בה והיינו מיחה הבועל:
 שיתכונן לעבור על דת לבד מל
 עמלתה ויהי מדרגתן: **אלה טעמיה**
 הראשונים היו מלות בזיוט בעיניהם:
 ד הוא ענף יואל מן הקורה סמוך ל
 טעול יום פ"ד מ"ג) לשון קירוב: וטובה
 הן על הכותל: **שם שמים מחלל.**
 וקולתו ומתחננה עליו: **קלן מרא**
אלה זו כלבד. מתחננה אלה כל מחיה
 און קוברין רשע אלל דקים כן מפרש לה
 ד. כבר נתפטר בזימתו ובזיוט מלקטין

תלויין כל כך והיו אומרים להן ספני
הרבה גרים נתגייד באותו זמן ובקידור
עצמות איהו ליקוט עצמות המלכות
אבלים ולא תנחומי אבלים אלו הן

אין לע"ק דלעפן זיך ביי די יאסער יארן
האט זיך געפונען די יאסער יארן

[illegible]

תורה אור השלם
 1. וְכִי יִהְיֶה בְּאִישׁ חָטָא
 מִשְׁפָּט מוֹת וְדוֹמָה
 תִּתְּלִית אַחַד עַל עַץ:
 דְּרֹבִים כּ כב
 2. לֹא תֵּלֶן נִבְלָתוֹ
 הָעֵץ כִּי קְבוּר תִּקְבְּרוּ
 בְּיוֹם הַהוּא יִכְלֹת
 אֱלֹהִים תְּלִיז וְלֹא תִטְמָא
 אֶת אֲדָמָתָךְ אֲשֶׁר יי
 אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ נַחֲלָה:
 דְּרֹבִים כּ כב

[illegible]

אלעזר שמעון שביד
 שבע ווענישן שלא מ'
 התורה לעשות סייג לתורה
 ומעשה באחר שרכב על
 כבש בנסת ארבעה ביד
 ולא מפני שראו לסיקול
 אלא לעשות סייג שהעשה
 חילוק בין חמור לבהמה
 וזאת (התורה) [השק] וזהו
 תלמוד ארבעה (שביד בא)
 מלמד שהיה צריך
 תורה ואומרת דברי חסיד
 פעלו אחר שביד ארבעה
 וזהו קדוש השם מחלוק
 שיהיו בחלוק השם מן החלוק
 והמהלכות שביד צריך
 שיהיו צריך שיהיו
 מחלוקת מהלכות צריך
 שיהיו מים עליהם מן
 השמים וגו' שהם מחלוקת
 צריך שיהיו מלמד
 שיהיו תלויים מים בניין
 שזמן הרבה בין
 מדרשונו ויהיו עובדים

צדק כך גרי אמת עאכיר
מקום איין בו משום ליקוט
יהם קנים ונהי ולא ברכת
כשורה אבל אומר עליהם

למי לפנינו כאן ויבדוקו פ"ד
במחצית 79 מ"ט: